

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

Рік III Червень 1956 Ч. 6 (22)

БУДЬ ЗДОРОВА, ШКОЛО!

Ілюстрація П. Холодного до вірша Р. Завадовича на стор. 2-ій

В ГОСТІ ДО ВАКАЦІЙ

На руках свідоцтва — „Прощавайте, діти!"
Зашуміла радість, мов весняний вітер,
Дзвониками дзвонять серденька малі:
„Дякуєм, шановні наші вчителі!"

Вибігли на сходи: „Будь здорова, школо!"
Усміхнулось сонце — променисте коло,
Засиніло небо — неозорий луг,
Зеленіє в далі ліс, дитячий друг.

А у лісі табір, між дубами шатра,
Стяг привітно має, сіє іскри ватра,
Волі і дозвілля настає пора —
В гості до Вакацій їде дітвора!

Р. Завадович

МАРКОВЕ СВІДОЦТВО

Марко з Кришталевої вулиці, що коло самого парку, має велику причину радіти, а Зенко, його шкільний товариш, щиро йому допомагає.

З Канади, з самого Монтреалю, приїхав у гості дядько і обіцяв купити Маркові гарний фотоапарат. Це, казав, станеться тоді, як Марко принесе зі школи добре свідоцтво. Не буде то нагорода за пильну науку — борони Боже! Марко повинен розуміти, що вчиться не за нагороду, а для себе самого, щоб краще було йому жити на світі — але, все таки, дядько купить цей подарунок Маркові не раніш, як першого дня вакацій.

Коли Марко почув таку приємну новину, то в думках уже привітав себе, як власника фотокамери. Бо ж у школі він учився непогано, на свідоцтві красується завжди чимало „дуже добрих" і „добрих" оцінок, то й тепер не повинно бути йнакше. А що хлопець часом трохи недбалий, не завжди наперед подумає, поки що зробить, — то про це, можливо, не знає дядько з Канади.

Покищо, все гаразд! Минуло кілька днів, і нарешті — в школі роздали учням свідоцтва останній раз перед вакаціями. І в Марка і в Зенка оцінки добрі, тож Марко радіє на всю широчінь свого серця, а друг Зенко йому допомагає.

Напевно фотокамера буде! І то не абияка! Може ще сьогодні, а найпізніше завтра. Першу світлину зробить Марко з дядька, другу з тата й мами, третю з сестри Муськи. Четвертий знімок призначений для пса Фіґля, п'ятий для котика Міґля, а там прийде черга на гарні краєвиди, на будинок кінотеатру, крамницю з папугами і золотими рибками та незабудовану площу, де хлопці розмонтовують старе покинуте авто або палять папери в дротянім кошику.

І ось, коли Марко снує свої золоті мрії, а Зенко йому допомагає, на недалекій церковній вежі „бам-бам-бам-бам" — годинник повагом видзвонив четверту годину.

— Ще рано додому! — каже Марко. — Дядько поїхав до знайомих і вернеться не раніш як о п'ятій. І тата нема ще з роботи. А мама сьогодні і перуть і варять обід, то вони кажуть, що в такий час годинник усе йде заскоро.

— А що будемо робити? — питається Зенко.

— Пограємося м'ячиком! — відповідає Марко. — Отут на пішоході якраз добре місце: нема близько живоплоту, а стіна гладка і без вікон.

Сказали — зробили. Тільки . . . де покласти зошити і книжку? Марко довго не надумується — он стоїть запарковане авто. Закладає свої речі враз із цінним свідоцтвом за грубу охоронну бляху ззаду коло баґажника — і вже м'ячик скаче то на стіну дому, то на пішохід, то хлопцям у руки.

Забава щораз більше захоплює хлопців. М'ячик працьовито стрибає вгору і вниз. Пішоходом ідуть різні люди, але . . . хто б там зважав на них! М'ячик поцілив у плечі якусь старшу жінку, але від м'яча не болить — і жінка не розсердилася, а, навпаки, — винуватою усмішкою ніби перепросила хлопців за свою неввагу. Ловлячи м'ячика, Марко наступив зап'ятком на пальці якійсь невеликій дівчинці, а Зенко штовхнув ліктем старшого пана, що провадив на ремінчику песика. Навіть не було часу сказати „вибачайте", бо м'яч не стоїть на місці, а хлопці завзято змагались за першість. Цілим тілом і душею віддалися вони забаві. Вони не бачать, що з сусіднього будинку вийшов чоловік у синій сорочці і ясних штанах та й сів у авто — якраз те саме авто, на якім лежать Маркові речі. Один момент — мотор загув, авто ожило, пчихнуло, сіпнулося, а потім поривисто чкурнуло з місця, і за хвилину по ньому залишилася на асфальті тільки кольорова пляма з газоліни.

Треба було минути ще десяти хвилинам, щоб перший Зенко запримітив зміну.

— Марку, де . . . де твої зошити?

Марко звернув очі в те місце, де стояло авто. Його не було! В одну мить усвідомив собі все: зо-

шити, книжка, а в ньому особливо на сьогоднішній день вартісне свідоцтво ... поїхали.

Треба негайно щось робити! Може, все це злетіло з авта десь недалеко — треба бігти, аби тільки знати, в котру сторону авто помчалося. Хлопці побігли в одну сторону, потім завернули в другу, далі в третю і четверту. Оббігали по черзі всі сусідні квартали, розпитували зустрічних дітей ... Надаремно!

Сумно йшли хлопці додому. Марко час від часу зажурено зідхав, а Зенко йому допомагав. І що ж Марко скаже дядькові, татові й мамі, де поділося свідоцтво? Чим докаже, що він — зразковий учень, що вчиться не за нагороду, а на те, щоб багато вміти і стати корисною людиною? Чарівна мрія про фотоапарат пірнула в туманах. Як же ж такому недбальцеві, такому безраді приймати подарунок?

Нема ради! Зенко навіть не зайшов до Марка в кімнату, не хотів бути свідком його сорому. Пішов, похнюпившись, геть. Марко довгенько стояв перед своїм домом, отягався, не мав відваги зайти, аж мама побачила й покликала. Тоді, звісивши винувато голову, затинаючись та пошморгуючи носом, хлопець розповів усю сумну правду.

Тато сказав щось не дуже похвальне про „теперішніх дітей”, а дядько нічого не говорив, тільки чомусь усміхнувся. Хто знає, які думки і наміри снувалися на його чолі під зібганою в три зморшки шкірою?

На другий день тато подзвонив у школу, щоб запитатися, чи Маркові не дали б другого свідоцтва. Відповів дверник, що управитель уже виїхав і його бюро зачинене.

Але минув ще один день, і в Маркове серце заглянув промінчик радости. Милий, чорний, мов смола, листоноша приніс велику коверту, а в ній було ... Маркове свідоцтво. Пані, що знайшла його на вулиці десь аж коло Линколн-парку, подала свою адресу: у неї є ще книжка і зошити, можна відібрати кожного дня по п'ятій годині пополудні.

Ще того самого дня дядько, що не переставав усміхатися, пішов з Марком до крамниці і купив йому гарну фотокамеру. Несила тут описати, як подвійно радів Марко тим щасливим закінченням справи і як подвійно друг Зенко йому допомагав.

М. Маморський

ХЛОПЧИК БАДМАРАК

Китайська казка

Жив в одному гірському селі хлопчик Бадмарак. По-тибетськи це значить „рубін”.[1] Гарно він називався — таке ім'я міг би мати хлопчик з панського, навіть з королівського роду. Батько і мати дуже любили Бадмарака. І ось, коли прийшов час послати його до школи, вони сильно зажурились. Були вони бідні люди, але мріяли бачити свого сина не простим пастухом, а великим ученим-мудрецем.

Одначе, за мудрість треба платити. Так з давніх-давен велося в Піднебесній Імперії.[2] Ні один монах, ні один учитель не будуть учити задурно.

І ось думали вони, думали, як їм бути, що робити, і вирішили продати єдину свою вівцю, щоб відвезти Бадмарака в науку. Так і зробили: поїхали з Бадмараком до міста, продали на базарі вівцю, а гроші принесли вчителеві.

Учитель взяв гроші, посадив Бадмарака з іншими хлопцями на килимок, дав у руки папір, пензлик, туш[3] і почав учити його гієрогліфів.[4] Дуже налякався Бадмарак такого навчання. Гієрогліфів є багато: може тисяча, може й дві. І кожний з них треба добре запам'ятати: котрий знак для води, котрий для сонця, а котрий для людини. Сидів Бадмарак у школі день, сидів другий, а на третій утік від учителя.

Прибіг на поле, ліг у траву і почав думати, що йому робити. Додому вернутись — дуже зажурить батька з матір'ю. У школі сидіти теж страшно, не подужає такої великої мудрости. І почав Бадмарак голосно нарікати:

— Чому ж не залишив мене батько пасти на горах вівці? Хіба ж можу я вивчити всю ту премудрість, що викладає нам учитель? Бідний, бідний я Бадмарак, і хто мені тут поможе?

І гірко заплакав.. . Поплакав та й заснув.

Збудила його мурашка, яка вилізла йому на руку. Тягнула вона важкий тягар — велике пшеничне зерно. Воно було більше від самої мурашки.

Дмухнув Бадмарак — і мурашка разом з своїм тягарем відлетіла кроків на два, а то й більше. А Бадмарак знов заснув. Тільки-но почало

йому снитися, ніби він дома по горах бігає, як знов прокинувся. Та сама мурашка, що несла пшеничне зерно, вдруге вилізла йому на руку. Дмухнув знову на неї Бадмарак, і вона впала на землю. Тоді він почав за нею слідкувати.

І третій раз вилізла мурашка на руку Бадмарака, але цим разом він її не здував.

„Хай собі лізе, їй це потрібне, а я їй заважаю", — подумав. Переповзла мурашка через руку і з своїм тягарем почала лізти на високий камінь, що лежав, як і Бадмарак, на її дорозі. І бачить Бадмарак: тільки доповзла вона до половини каменя, як дмухнув вітер — і впала мурашка на землю догори ніжками...

Узяв Бадмарак соломинку і допоміг мурашці стати на ніжки. Відпочила трохи мурашка, підняла своє зерно і знову поповзла по камені вгору. Та вітер скинув її вдруге і втретє, багато разів. Все ж таки, коли вже сонце схилялось до вечора, мурашка з своїм зерном вилізла, нарешті, на камінь і почала спускатись до мурашника.

Бадмаракові стало соромно.

— Мурашка така маленька, — сказав він, — а таки досягла своєї мети. А я, людина! Хіба я слабший за мурашку?

Бадмарак вернувся до вчителя і до школи. І навчання вже не здавалось йому таким тяжким.

Він став великим ученим, і його мудрість була радістю для людей.

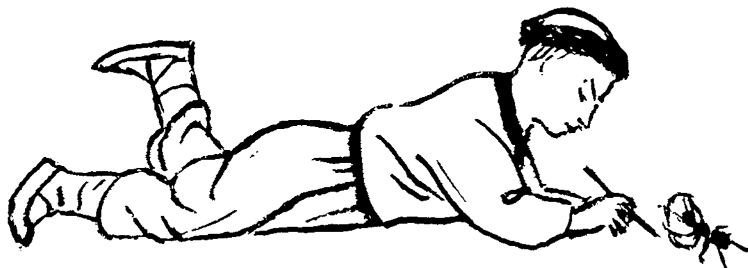
Переклад та ілюстрації *К. Антоновичевої*

[1] рубін — самоцвіт червоного кольору; Тибет — країна в Азії.

[2] Піднебесною Імперією називали раніше Китай.

[3] туш — чорна фарба з сажі та клею.

[4] гієрогліф — письмовий знак, який означає зразу ціле слово, а не окремі звуки, як у нашій азбуці.

ЗА ОБЛАВКОМ

Ніхто не бачив, як чотирнадцятирічний хлопець упав з великого пароплава за облавок. Він чистив на чардаку жолоб, утратив рівновагу і... опинився в морі.

Падаючи, він зберіг притомність і зразу став завзято змагатись з великою хвилею. Спочатку вода поглинула його біля самого корабля, потім вдарила, закрутила і винесла нагору. Він знов побачив блакитне небо. На мить зрадів: капітан напевно зауважив, як він упав, і підбере його. Але корабель віддалявся повною ходою. Хлопчина з жахом перебирав руками в воді, стараючись вдержатись на поверхні. Що робити? Боже, що то буде?

І тоді раптом згадав поради капітана морякам:

— Коли потрапите в скрутне положення, зберігайте мужність! Якщо злякаєтесь, все пропало! Що б не сталося, завжди спокійно думайте!

Хлопець сповільнив рухи рук і ніг. Йому пощастило скинути з себе важке взуття і штани. Відразу стало легше. „Я й не знав, що вмію так добре плавати", — подумав. Пригадав собі, що бовтається в воді так само, як колись бовталась його собака там, удома, на селі. Але корабель уже так далеко! Видно тільки його димар... Назустріч підкотилась хвиля, вдарила, розбилась на обличчі й залила очі. Зморщена хвилями водяна пустиня і порожнє небо над нею — це все, що тепер залишилось хлопцеві.

***

Моряки снідали й дивувались, що хлопець запізнився. Досі цього не бувало.

— Піду пошукаю його! — сказав один моряк. Обійшов чардак кругом, розглянувся, покликав — тихо. Занепокоєний побіг до капітана.

— Капітане, не можу знайти малого! Я скрізь шукав... Він, мабуть... — і махнув рукою на море.

Капітан почав негайно діяти. Покликав керівника корабельної прислуги, той сказав, що хлопець чистив жолоб. Коли? Після того, як приніс капітанові снідання. Капітан зморщив чоло.

— Година тому... Мусимо вернутися яких 20 миль назад.

Негайно завернули корабель, і він поплив своїм власним олив'яним слідом, що ще залишився на дзеркалі моря.

***

Хлопець гріб руками, прямуючи за кораблем, що зникав на обрії. Плив уже з годину, почував, що знемагає. Хотілось плакати... Але коли душу почала огортати безнадія, йому ніби вчувся голос капітана: „Життя на морі повне небезпек. Змагайтесь з ними до останньої хвилини! Пам'я-

Ілюстрація Б. Крюкова

тайте: гинуть передусім ті, що в небезпеці гублять ясність думки".

Так, це правда! Хлопець здушив у собі плач, напружив сили і поплив далі.

Капітан не мав великої надії відшукати хлопця. Як його побачити? На розбурханому морі голова хлопця — мов макове зерно. А втім, чи він ще на поверхні води? Це ж уже дві години минають, як він зник з корабля!.. А все таки далековиди перешукували море, вся вільна від праці залога була біля поруччя.

— Стоп! — залунав раптом голос капітана. — Повна зупинка! Спустити човен!

Він таки побачив голівку хлопця, що гойдалася на хвилях.

***

Коли хлопець побачив рятунковий човен і дві знайомі постаті моряків, він був майже безсилий. Хотів крикнути, але не міг. Дужі руки схопили його і поклали на килимок. Незабаром він лежав на своїм ліжку в каюті, а корабель плив далі визначеною дорогою.

За деякий час капітан зійшов до каюти, щоб стиснути хлопцеві руку.

— Тобі вже краще? Нічого, все буде гаразд! Ти бравий хлопець!.. Але як це сталося, що ти вдержався на воді довше як дві години?

— О, капітане! Ви навчили мене не піддаватись розпачеві. Ви казали: „Ніколи не тратьте голови!" А втім, я знав, що ви вернетесь за мною.

— Та невже? Як ти міг знати? — всміхнувся капітан.

— Тому, що ви якраз такий!..

Хлопець не знав, що ці слова були для капітана найкращою похвалою.

Із книжки Джорджа Ґрента
„Людина за облавком"
переклала
Л. Ліндфорс-Русова

МОРЕ КЛИЧЕ

Юрчик добре пам'ятає:
Морем синім і безкраїм
Плив великий корабель
До заморських до осель.

Подорожніх там багато:
Там Юрко, і мама, й тато,
І з церати песик Гав
В еміґранти теж попав.

Вже минуло вісім років —
Юрчик мешкає в Мілвокі,
В школі завжди він першун,
І спортовець, наче в'юн.

Та Юрко не забуває,
Як шумлять моря безкраї,
Як гойдає в сизій млі
Хвиля білі кораблі.

Полюбив він синє море,
Маяків веселі зорі,
Рокіт хвилі, бурі спів,
Танці збуджених вітрів.

Як Юрко великий стане,
У безмежні океани
Він відбуде дальній шлях
Моряком на кораблях.

І щасливої години
Може, може він прилине
На зелені навкруги
Рідні вільні береги —
Українські береги.

Роман Завадович

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Ілюстрація Е. Козака

Проминули радісні Великодні свята, а ось уже близько і літні свята — день зіслання святого Духа і день святої Тройці — 24 і 25 червня. Це й є наші Зелені Свята.

Український нарід дуже любить природу, дерева, зелень, квіти. І в Зелені Свята українська хата потопає в зелені, — вона тоді сповнена пахощами зілля й квітів.

Напередодні Зелених Свят і дорослі й діти прибирають хату, кімнати, вікна й образи „маємклечанням" — зеленими гілками дуба, берези або інших дерев, а долівку вкривають пахучим зіллям, осокою або лепехою, що росте на берегах річок і ставів.

Так радісно тоді дітям, — всюди заквітчано, всюди зелено і всюди пахощі зілля та квіток.

А вранці йдуть діти з батьками до церкви на Зеленосвяточне Богослуження. Церква теж прибрана зеленню.

Під час Зелених Свят український нарід поминає своїх визначних людей і всіх своїх героїв, що віддали життя за волю України. У церквах правляться поминальні Богослуження. Перед війною на тих частинах України, що не були під совєтською займанщиною, до могил героїв ішли люди процесією, а священики правили на них поминки.

Могили героїв навесні прикрашували молодь і діти муравою, садили на них квіти, ставили нові хрести, плели і клали на них вінки.

Тепер під час Зелених Свят моляться діти за душі поляглих героїв і за всіх, кого замучили большевики в далекому Сибіру, в таборах смерти, моляться за душі вождів — Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Тараса Шухевича - Чупринки. Моляться і просять Бога, щоб Україна стала знову вільною й щасливою.

В Америці поляглих героїв поминають 30-го травня у „Меморіял Дей".

***

Наближаються Зелені Свята,
Треба нашу хаточку прибрати,
Щоб була, мов дівчина в вінку...
Підем ми ранесенько до гаю,
Там гілок зелених наламаєм,
Назбираєм квітів у ярку.
Принесем із хащі лісової
Ніжний цвіт медунки золотої,
Дар весняний щедрої землі...
Цілий сніп пахучої шипшини,
Маку дикого й волошок темносиніх
Та й поставимо у глечик на столі.
Всю долівку вкриємо травою,
Соковитою і запашною,
Що росте у гаю за садком.
Прийде втомлена з роботи мати,
Не впізна вона своєї хати —
Так її прикрасимо гуртом.

Ніна Бурик

У СВЯТО ГЕРОЇВ

Згадаймо тих, що умирали
Від кулі вражої в тюрмі,
І тих, що їх в Сибір загнали
Вмирати в пустирі німі,
І тих, що, знані і незнані,
Померли в дальнім Казахстані.

Згадаймо тих, що в лісі, в полі
У партизанському бою
За Батьківщини кращу долю
Поклали голову свою,
Що дикі варварські навали
Грудьми своїми відбивали.

Згадаймо славних отаманів
Євгена, Симона, що їх
Зрадлива смерть із рук поганих,
Немов коса, звалила з ніг.
Борця Тараса спогадаймо —
Поклін, пошану всім віддаймо.

За волю хто готов умерти,
Той має право на життя,
Той не вмирає і по смерти,
Його не вкриє забуття.
Могилам честь, поляглим слава —
Живих до праці кличе Справа!

Володимир Переяславець

Наталія Лівицька-Холодна

„Я БАЧИВ СИМОНА ПЕТЛЮРУ...“

Ілюстрації П. Холодного

Було це тоді, коли в Києві починав діяти Український Уряд, а рідне військо боронило Україну від солдатів червоної Москви, які чисельно переважали молоду українську армію.

Майже все військо вирушило з Києва проти ворога, а в самому Києві вибухло повстання комуністів. Мешканці міста були занепокоєні, вулиці спорожніли, всі сиділи дома й чекали, що буде. Але тато Богдана не міг сидіти в хаті; він був одним з тих, що будували молоду Українську Державу, і мусів щодня бути там, куди кликав його обов'язок.

Одного такого неспокійного дня тато довго не приходив додому. Мама вже дуже за нього турбувалась, бо в місті було чути стрілянину і ходити було небезпечно. Нарешті, тато з'явився. Вже з передпокою він радісно гукнув:

— Ну, слава Богу! Петлюра в Києві! Він з своїми гайдамаками вибив комуністів з Арсеналу* і зайняв місто. Якби ви бачили, як його вітали! Скільки народу зібралось!

Мама зраділа теж.

— Але ж чи надовго це? — спитала вона. — Кажуть, що большевики вже по той бік Дніпра...

— Може й не надовго. Бо, хоч який завзятий і відважний Петлюра, нічого не вдієш, коли війська мало.

— Тату, — спитав Богдан, — а хто ж то такий Симон Петлюра?

— Це один з найкращих синів України, — відповів тато, — це вояк, що життя своє не завагається віддати за батьківщину.

— А що то за гайдамаки? — питав далі Богдан.

— Це військова частина, Гайдамацький Кіш Слобідської України — на його чолі стоїть славний отаман Симон Петлюра. До Коша приймають тільки таких хлопців, що присягають до смерти боротись за Україну.

— То вони тепер у Києві! — промовив задумливо Богдан, і йому страшенно захотілось подивитися на них.

Але тяжко було здійснити це бажання. Богдан мав тільки дванадцять років, і його в ці неспокійні дні зовсім не випускали з хати.

— Мамо, — спитав він, — чи можу я тепер трохи собі піти... ну, хоч до тітки Олександри?

Тітка жила недалеко. Може його пустять тепер, коли в Києві є сам Петлюра.

— Тепер уже пізно, — відказала мама, — побачимо, що завтра буде.

На другий день з самого ранку Богдан знову почав просити:

— Пустіть мене, мамо, до тітки. Я буду дуже обережний.

Мама довго не згоджувалась, виходила на балькон, прислухалась, чи не стріляють. Але Богданові допоміг тато, який саме вибирався до міста.

— Я проведу його до Олександри, а як буду вертатись, то зайду по нього.

Богдан побіг одягатись, і вони вийшли на вулицю. На розі, звідки до тітчиного будинку було лише кілька кроків, тато попрощався з Богданом. Богдан почекав аж батько зник за рогом кам'яниці, а потім пішов у напрямку до залізничої станції Київ-Пасажирська. З розмови дорослих він довідався, що там теж засіли комуністи. Коли так, то, значить, і звідти їх буде вибивати Петлюра з своїми гайдамаками.

Вже здалеку Богдан почув кулеметну та рушничну стрілянину. Вулиці потроху порожніли. На відголос пострілів усі ховались. Тільки Богдан відважно йшов далі, просуваючись попід стінами будинків. Він не боявся, але його мучило сумління, що сказав мамі неправду — бо ж брехня — то зброя боягузів, а відважні мусять усього добиватись чесно й відверто.

— „Це тільки один раз! — пообіцяв собі Богдан. — Тільки для того, щоб побачити славних гайдамаків і Симона Петлюру".

Стрілянина робилась усе голосніша. Уже стріляли не тільки рушниці й кулемети, але й гармати. На станції їздили по рейках великі страшні бронепоїзди.** На будинок станції наступали українські вояки. На розі двох вулиць стояли гармати, з яких гармаші стріляли на станцію.

— „Оце й є гайдамаки, — подумав Богдан, виглядаючи з-під брами, — але де ж Петлюра?"

Неначе у відповідь Богданові, коло гайдамаків з'явилась людина середнього росту в звичайній сірій шинелі без відзнак і в чорній смушковій шапці. Цей сірий вояк ніби зовсім не боявся смерти. Він був там, де найбільше стріляли, давав накази, підбадьорював бійців.

— Батько Петлюра серед нас! — говорили гайдамаки. — Усе буде добре!

НАРОДНИМ ЛИЦАРЯМ

Народним лицарям, уславленим боями,
Зриваймо радісно квітки,
Вінчаймо їх терновими вінками,
Безсмертям на віки.

Народна пам'ять їх ніколи не забуде
І, доки житиме народ,
Їх світлий образ сонцем буде
І в день весни, і в ніч негод.

О. Олесь

Але бій затягався, бо гайдамаки мали ворога не тільки перед собою, але й ззаду і збоку. З дахів будинків і з вікон стріляли на них комуністи, що мали там добрі становища.

Одного такого комуніста, що засів на даху, Богдан дуже добре бачив з свого місця в брамі. І раптом він подумав, що мусить щось зробити, що не може стояти безчинно і дивитись, як той з даху стріляє в спини українцям.

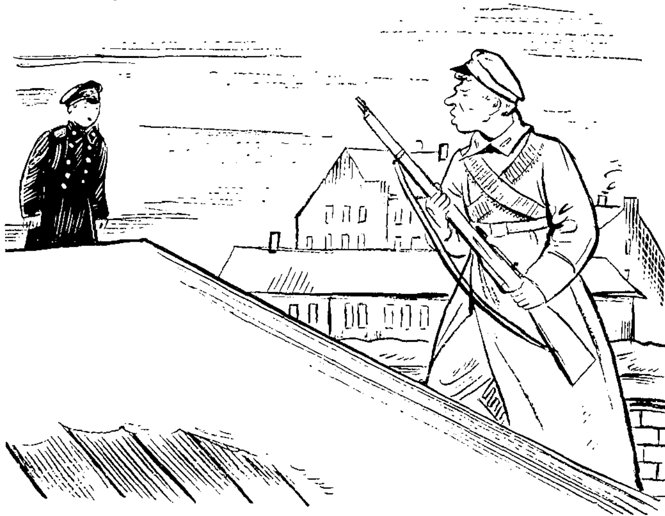
Богдан народився і виростав у Києві. Він знав добре київські будинки і не раз бував на горищі, а то й на даху будинку, в якому він жив. Крім того, він добре вмів кидати камінцями. Якщо він знайде добре становище, то напевно влучить у голову комуніста — а коли не вб'є, то бодай оглушить його.

Богдан побачив під стіною величенький камінець, поклав його собі в кишеню гімназійної шинелі і пішов шукати дороги на дах.

Тим часом уже й гайдамаки простежили ворожі становища на дахах. Сірий вояк дав наказ обшукати будинок, з якого стріляв кулемет. Кілька гайдамаків кинулись виконувати наказ.

А Богдан був уже на даху того будинку, де бачив комуніста з рушницею. Хлопцеві пощастило зайняти дуже вигідне становище. Він бачив червоного солдата, як на долоні. Треба було тільки добре націлитись. Богданові зовсім не шкода комуніста. Адже це ворог, який з рушниці вбиває його братів-українців! І Богдан бере свого камінця, націлюється і з усієї сили жбурляє його в голову комуніста. Але в останню мить Богданова нога підсковзнулась, він хитнувся, і камінь полетів трохи вбік. Він тільки черкнув комір комуніста, але не зробив йому шкоди.

Богдан завмер на своєму місці. На нього з ненавистю подивились маленькі сірі очі ворога. І ось рука комуніста почала скеровувати поволі на хлопця цівку рушниці. Богдан розгубився, він, мов заворожений, дивився в страшний отвір рушниці і думав:

— „Це, мабуть, Бог карає мене за те, що я сказав мамі неправду".

— Ось я тебе навчу, як гайдамакою бути! — по-московському глузливо закричав комуніст.

— Гайдамакою! — тихо повторив Богдан. — Це він назвав мене гайдамакою!

Серце радісно стрепенулось: він умре гайдамакою!

Але в ту ж мить гримнув постріл, і комуніст упав мертвий лицем наперед. Чиїсь міцні руки вже обіймали Богдана. Це верталися гайдамаки, які вже знищили ворожого кулеметника на сусідньому даху.

— Ходім, хлопче, до нашого батька Петлюри! Ти таки справжній гайдамака!

Вони привели його до свого отамана й розказали, як він хотів убити комуніста на даху.

Симон Петлюра поклав свою руку на Богданову голову і довго дивився на нього лагідними сірими очима.

— Добре, хлопче, починаєш, — сказав, — але вмирати тобі ще рано. Рости на славу Україні.

Богдан попрощався з гайдамаками й весело побіг додому. Йому відчинила двері налякана мама. Вона вже знала, що Богдан не був у тітки, але так зраділа, коли його побачила, що забула й вилаяти. А Богдан, обіймаючи її, вигукнув:

— Мамо, я бачив Симона Петлюру!

---

* Арсенал — місце, де виробляють або переховують зброю.

** бронепоїзд — поїзд із панцерними стінами, з отворами для гармат, рушниць і скорострілів.

КАЗКА ПРО МАЛЕНЬКОГО ПІКА

Чижики звили собі гніздо на найвищій гілці найвищої в лісі ялинки зовсім не тому, що вони були такі горді і хотіли жити найвище від усіх. Навпаки, вони були дуже привітні з усіма пташками, завжди бадьорі, співучі і непосидючі. Просто їм здавалося, що там, на горі, їм буде і безпечніше, і веселіше, і так взагалі вили гнізда всі чижі.

— Треба зробити так, щоб ніхто не міг побачити наше гніздечко, — казала молоденька чижиха. — Коли я жила у своїх тата і мами, вони зробили гніздо так, що його не тільки лихий звір або пустун-хлопчисько, а навіть і пташки не могли побачити. Не думай, будь ласка, що я турбуюся про себе — адже треба подбати про наших діточок.

— Не хвилюйся, моя мила, — наспівував їй чижик. Він дуже любив свою дружину, і йому здавалося, що в усьому лісі нема такої красуні, як вона. — Я все зроблю гаразд — І вони вдвох ретельно взялися будувати свою першу хатку.

— Знаєш що, — сказала чижиха, — у нас швидко піде справа, коли ти приноситимеш усе для будови, а я будуватиму. Так і мої тато й мама робили.

— Що скаже моя хазяєчка — все добре! — як завжди, погодився чижик, і всім пташкам і деревам у лісі було приємно дивитися, як вони весело й дружно працюють. Чижик приносив у дзьобику сухі прутики, мох, павутиння, гусінь, пух з рослин. Якось він навіть залетів далеко за ліс, де паслась отара, і приніс трохи овечої вовни. Чижиха дуже вправно будувала малесеньке, але міцне гніздечко, скріплюючи прутики павутинням, викладаючи його всередині пухом, вовною та м'яким листячком. Їй не потрібно було розкішного великого житла — адже вона була зовсім невеличкою пташкою, своїм гніздом вона дуже тішилася і без заздрости дивилася на гнізда, що їх будували пташки в лісі.

Навпроти ялинки жила білокора красуня-берізка, і на її гілці іволга почепила своє гніздечко — легенький кошичок.

Мабуть, вона хотіла, щоб вітер гойдав її пташенят, коли вони вилупляться. Деякі плели гнізда в траві, на самісінькій землі.

— Принаймні, діти не випадуть, — казали вони.

Синичка з довгим хвостом дуже пишалася своїм круглим затишним і дуже вигідним гніздечком, особливо його входом посередині — маленьким і непомітним.

Чижиха навіть трошки побоювалася, чи не сподобається таке гніздо її чижикові більше, ніж їхнє власне. Але чижик сказав щиро:

— Мені все таки найдужче подобається наше! Воно справді гарне!

Скоро в гнізді з'явилося п'ять яєчок, блідозеленкуватих, з брунатними цяточками та рисками, і чижиха сіла на них. Чижик не знав уже, що й робити. Він приносив дружині їсти, він співав коло неї, щоб їй не було нудно сидіти, а коли вона на хвилинку знімалася з гнізда, бо чижик запевняв, що їй треба „відсвіжитися", тоді сам він сідав у гніздечко, щоб їхні яєчка не охололи.

Це був місяць, коли взагалі пташки сидять на своїх яєчках, і, хоч була весна, зеленіли дерева, розпускалися квіти, пташкам-матерям нікуди не хотілося літати. Адже вони висиджували своїх пташенят. Одна тільки строката зозуля гуляла безтурботно і всіх дражнила:

— Ку-ку! Ку-ку! Виходьте гуляти! Будемо літати!

— Нам ніколи! Нам ніколи! — цвірінчали пташки. — Ми висиджуємо пташенят.

— Була охота! — сміялася зозуля. — Я попідкидувала свої яєчка по чужих гніздах, хай інші з ними морочаться!

„Яка легковажна ця зозуля", — подумала чижиха і ще дбайливіше розпушила своє пір'ячко над п'ятьма крихітними яєчками.

Та й раді ж були батько і мати, коли веселого соняшного ранку яєчка почали розколюватися і з них одна по одній висувалися маленькі сіруваті голівки.

— Вітаю з дочкою! — мовила чижиха-мати.

— Дуже радий! — засміявся чижик-тато.

— Вітаю з другою! — сказала мати.

— Як це приємно! Вдвох їм буде веселіше!

— От ще й третя!

— Четверта теж дочка!

— Нічого, мила, — заспокоїв чижиху чижик, — якщо вони всі будуть такі, як ти, — це дуже добре.

Нарешті, заворушилося п'яте яєчко.

— Пік! Пік! — почули пташки і побачили, як звідти висунувся маленький дзьобик і враз розкрився. Потім вилізла на тонкій шийці замурзана голівка і повернулася на всі боки, ніби пташеня хотіло враз з усіма познайомитися.

— Пік! Пік!

— Синок! Синок! — закричала мати.

— Та це ж чудесно! — зрадів чижик-тато і заспівав на весь ліс привіт своїм діткам — чотирьом дочкам і п'ятому синочкові.

З тої хвилини почалися турботи про родину. Батько і мати літали цілий день і приносили своїм діткам то гусінь, то різну дрібну комашню. Мамі все здавалося, що вони голодні, особливо синок, бо він весь час роззявляв дзьобика і кричав:

— Пік! Пік!

— Зараз, Піку! Зараз, любий! — хвилювалася, але й сміялася водночас мати. Він був такий кумедний, цей синок Пік.

Вечорами, коли пташенята засипали, батько і мати були хоч і зморені, але такі щасливі! Їм здавалося, що кращих дітей нема ні в кого, особливо такого веселого, кумедного, як синок Пік.

Та недовго тривало те щастя. Вже настав час учити їх літати, як трапилася страшна подія.

(Продовження буде)

ПАЛАЄ СОНЦЕ ЗОЛОТЕ

Палає сонце золоте,
А небо — чиста голубінь!
На луках сон-трава цвіте,
Палає сонце золоте.

Над ставом клен гілки простер
І задивився у глибінь.
Палає сонце золоте,
І небо — чиста голубінь.

Г. Чорнобицька

РАНКОВІ СПІВИ

(Спогад з України)

Вранці я, мамуся й тато
Вийшли птахів зустрічати.

Ми зайшли в садок утрьох
І почули: тьох! тьох! тьох!
То виспівував раненько
На калині соловейко.

А зозуля у ліску
Нам кувала: ку-ку-ку!

Навіть сірий горобець,
Молодець і скакунець,
Прилетівши під курінь,
Цвірінчав: цвірінь-цвірінь!..

Микола Щербак

КУРЯТКО

Де моя матуся?
Я само боюся!
Ціп-ціп-ціп.

Де мої сестрички,
Браття-кукурічки?
Ціп-ціп-ціп.

Он коло комірки
Щось їдять з тарілки —
Хліб-хліб-хліб?

Я до них легенько
На ніжках скоренько
Дріб-дріб-дріб.

Мирослав Петрів

ЯКИЙ ГОМІН, ТАКИЙ І ВІДГОМІН

Одного разу маленький Юрко грався на лузі під лісом і, вдаючи собаку, кричав: „Гав, гав!" З лісу відразу відгукнулося: „Ав, ав!.."

Здивований Юрко крикнув: — Хто ти?

Голос з лісу також крикнув: — Хто ти?

Юрко подумав, що хтось у лісі його передразнює і крикнув: — Ти дурень!

У цю ж мить відповіло так само з лісу.

Тепер Юрко вже зовсім розлютився і почав на все горло лаяти й зневажати того „когось", хто відзивався з лісу. Але всі його лайки верталися до Юрка.

Юрко рішив знайти того поганого хлопця в ліску, але нікого не побачив. Лютий аж до сліз побіг до мами скаржитись. Мама посміхнулася та й відповіла:

— Це ти сам тут завинив сину, бо чув в лісі тільки свої власні слова. Так само, як у воді ти бачиш віддзеркалення свого обличчя, так і під лісом ти чув свій власний голос. Це був відгомін. Коли б ти ласкаве слово кинув у ліс, то ласкавим словом і ліс до тебе відгукнувся б. Так завжди буває. Коли ми з іншими ласкаві та чемні, то й вони будуть з нами ласкаві та чемні. Який гомін, сину, такий і відгомін.

А. К.

МАЛЬВИ

Ілюстрація М. Бутовича

Мальви, мальви, мальви, мальви!
Заглядаєте до заль ви,
з-поза тинку крізь шпаринки
до світлички й комірчинки.

Зустрічають вас усюди
з привітанням наші люди,
а вже у чужій країні
радше, ніж на Україні.

Мальви, мальви, мальви, мальви,
мальви, радість ви й печаль ви!
Ви загляньте щохвилинки
й до моєї комірчинки!

О. Лятуринська

ЦАРІВНА КВІТОК

За вікном садок рясніє.
За вікном, у вишняку,
Мак червоний пломеніє
У моєму квітнику.

Королевий-Цвіт, любисток,
Рута-м'ята, звіробій,
І нагідки золотисті,
І волошки голубі,

І красоля, і гвоздики,
І півонії рясні,
І троянд кущі великі,
І патлашки чепурні;

Чорнобривці, і ласкавці...
Та чого там лиш нема?!
Я садила все без мамці,
Й доглядала все сама!

Вийду ранком, поки роси
Ще на віях пелюсток,
І сплету вінок на коси
З найдобірніших квіток.

І сама всміхнусь до себе...
Бо — кому ж я похвалюсь?
Та чи треба, чи й не треба
Ще хвалитися комусь?..

Вийде з хати мама, гляне
І на мене й на вінок.
„Правда ж, мамо, що троянда —
То — царівна між квіток?"

Усміхнеться мама втішно,
І підійде ближче ще,
І пригорне мене ніжно,
Й поцілує гаряче...

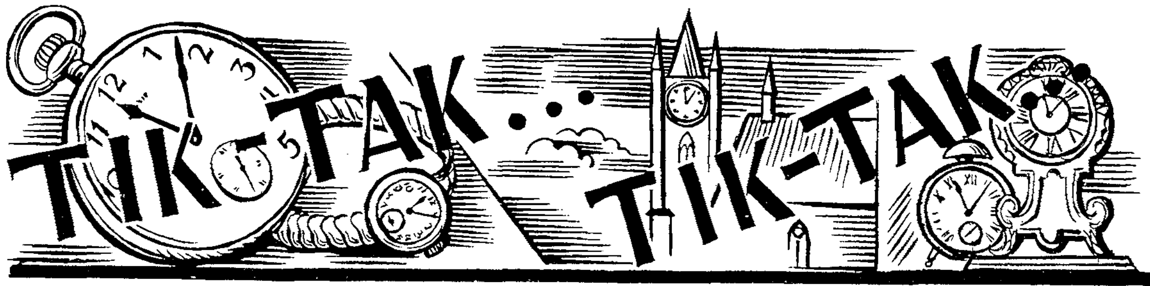
Скаже щирими словами:
„Безліч квітів знаю я,
Та царівна між квітками —
Ти, дитиночко моя!.."

Засоромлюсь, задивлюся
На росинки в квітнику,
І для чогось доторкнуся
До троянди у вінку...

Мама наче й не жартує,
Та не вірю я ніяк...
А сама собі міркую:
„Може й справді? Може й так?!"

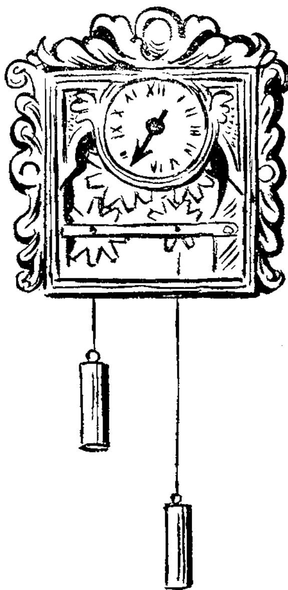
О. Кобець

Марія Туркало

Ілюстрації П. Холодного

У половині 10-го століття монахи одного з монастирів у Західній Франції, гуляючи горами, часто зустрічали маленького пастушка, що пас на полонинах вівці. Розмовляючи з хлопчиком, монахи помітили, що він дуже розумний, і взяли його до монастиря. Там хлопчик, що звали його Гербертом, взявся пильно до науки, і незабаром став найученішим з усіх монахів. Тоді його вислали до Еспанії, де був найкращий на ті часи університет. За кілька років Герберт став великим ученим. Знав багато мов, математику, астрономію, фізику, механіку, альґебру та інші науки.

У ті часи темні маси народу думали, що такі люди знаються з нечистою силою. Молодого вченого обвинуватили в чаклунстві.* Він мусів утекти до Франції. У Парижі, столиці Франції, він став визначною та відомою особою, і нарешті його вибрали на папський престіл. Ставши папою під іменем Сильвестра II, продовжував він свою наукову роботу. Між іншим, запровадив у математику арабські цифри.

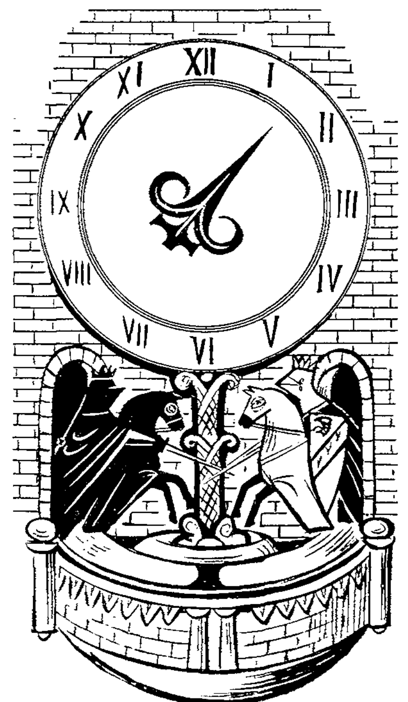
Герберт дуже цікавився механікою. Він перший збудував годинник, уже подібний до теперішнього. Правда, його годинник мав тільки одну стрілку, тобто показував тільки години. Але люди того неквапливого часу ще не потребували лічити час на хвилини. В тому годиннику стрілку врухомлювали важки (гирі). Вони поволі тягнули додолу ланцюжок, ланцюжок крутив коліщатка, а коліщатка обертали стрілку.

Справжні чудеса

Щодалі годинники ставали складніші.

1314 року в Парижі на мості через ріку Сену встановили годинник з таким написом: „Місто поставило мене на цьому місці, щоб я служив людям, як годинник. Отже, я мушу вибивати години і тим розважати весь нарід".

У XIV столітті в різних країнах почали з'являтись годинники з дуже складними механізмами. Будували їх здебільшого монахи, як найбільш учені люди того часу. Годинники показували, крім годин, дні й місяці, а також рух небесних світил, і здавались тоді людям величезним чудом. Багато вчених прибувало з далеких країн, щоб тільки подивитись на них. Ще й тепер по музеях Европи, особливо Німеччини та Франції, зберігаються дуже інтересні й складні годинники. Вони вже не діють. Керівники музеїв кажуть, що тепер нема таких майстрів, які могли б їх пустити в рух. Справжня ж причина, чому сучасним майстрам не вдається полагодити ці старовинні механізми, така: майстри того часу ще не мали добрих інструментів для такої докладної роботи; вони працювали довго, часом присвятивши на виготовлення якогось годинника все своє життя; але коліщатка для такого механізму все ще були недосконалі: попрацювавши якийсь час, вони від тертя псувалися, і годинник переставав діяти.

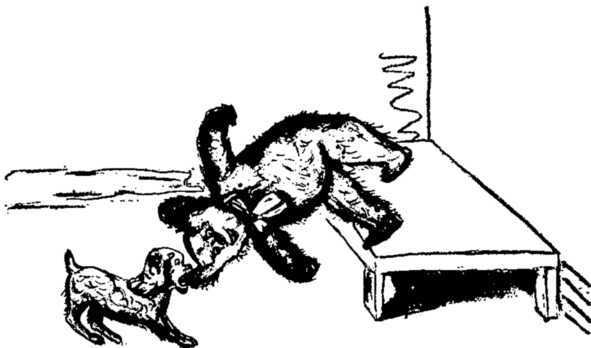
Годинники того часу були такі інтересні, що справді варто було приїхати й здалеку, щоб на них поглянути. Наприклад, у місті Люнд, в Швеції, був годинник, що мав фігури, зроблені з срібла. Коли наставала пора, виходили два озброєні лицарі і мечами вибивали годину. Тоді відчинялись дверцята, і було видно Божу Матір з Немовлятком на руках, а три царі приносили Їм дари. Опісля двер-

КОРОК ТА ПЛЮШОВИЙ ВЕДМЕДИК

Це оповідання є продовженням „Пригоди з песиком", яку описав Андрійко Шуль в ч. 12 (16) „Веселки". Ілюстрацію виконала 13-річна Христя Головчак.

Як тільки Орест глянув на песятко, що, звинувшись клубочком, спало безтурботно в пачці, зараз прийшло йому на думку, що назве його „Корок". Так і сталося. Цей руденький песик мав пізніше багато цікавих пригод. Найсмішніша трапилася йому зараз на другий день, після того, як Орест знайшов його на вулиці.

Ще ледве розвиднялося, як Корок збудився. Спершу розплющив лише одно око і, побачивши незнайому кімнату, скоренько замкнув його. Але по хвилині цікавість взяла верх над страхом, і песятко обережно відкрило тим разом двоє очей. І що побачило?

Навпроти за великим фотелем на низенькому стільчику сидить якийсь звір, помахує сердито батіжком і дивиться грізно на нього жовтими очима з кораликів. Руденький цуцик аж потряс з досади клапатими вухами. Вмить вискочив з пачки і з храпливим гаркотом кинувся на безсоромного противника.

А звір, що сидів на стільчику, то був старий „Тедді Бер", великий плюшовий ведмідь. Орест привіз собі його з Німеччини ще тоді, як ведмідь був більший від нього. За плечима ведмедя мав своє тепленьке місце Пустунчик-котик. Він там солодко дрімав, час від часу помахуючи ліниво хвостиком.

Котик милий і ласкавий, мишей дуже не любить — то правда! — але іншим докучати також не хоче. Ні! Корок не бачив котика, він бачив тільки його хвостик і думав, що то батіжок. Переляканий несподіваним нападом, котик стрибнув з-за плечей ведмедя і щез під фотелем.

Це вже докраю розсердило Корка. Він ухопив дивного звіра і почав його термосити то за одне, то за друге вухо. Потім шарпнув за животик і розірвав його. З животика посипалося трачиння. Песятко штовхнуло нехотячи столик, на якому стояло письмове приладдя Ореста. Каламар упав на підлогу, і чорнило розбризкалося довкруги.

В ту мить вбіг до кімнати Орест, якого збудив лоскіт. Він швидко вхопив ведмедя, і так врятував йому життя. У ведмедя ліва лапка була вимазана чорнилом, одне вухо було відірване, а друге ледве трималося, живіт був розпоротий, а одне око загубилося. Може, Корок його з'їв . . .

Потім Орестова мама зробила довгу операцію, щоб привернути здоров'я ведмедикові. Але лапка так і залишилася замазаною — вона все нагадувала про некультурного руденького приблуду, який нападав на інших у їх власній хаті.

Одначе Корок більше так не осоромлювався. Навіть не зачіпав Пустунчика, який, пустуючи, не раз пацав його хвостиком. Згодом вони стали великими приятелями, а котик навіть врятував життя цікавому песикові, який любив пхати всюди свого носа.

цята зачинялись, а за чодину все повторювалося спочатку. Бувало, що з годинника вискакувала зозуля і стільки разів виспівувала своє „ку-ку", скільки годин було в цей момент. Був і такий випадок: з доручення міської управи Страсбурґу один учений збудував годинника; коли він його скінчив, міська рада звеліла виколоти йому очі, щоб не міг пізніше збудувати такого годинника для когось іншого.

Такі жорстокі були тоді звичаї . . .

(Продовження буде

* чаклун — чарівник.

ВЖЕ НАСПІВ ВАКАЦІЙ ЧАС

Вже наспів вакацій час,
Тож радіє кожне з нас,
Бо по пильній праці в школі
Ми вже дуже хочем волі,
Нам належить нагорода,
Відпочинок і свобода.

Гомонять вже табори —
Всюди повно дітвори,
Ой, як радо, радо всім! —
Ну, і ми до них ходім!

А тепер почнемо спів
Для усіх учителів —
„Многа літа" заспіваймо,
Учителів попрощаймо,
Щоб ще раз
Вчили нас,
Як мине вакацій час!

Марта Головата,
учениця 3-ої кляси

ЛІТАЧОК

Ілюстрація П. Холодного

Гей, за рочок із дощок
Я збудую літачок,
Коліщатко покручу
Та й угору полечу.

Гей, погляну я з-під хмар
На леваду і на яр,
І на річку, і на гай,
І на весь широкий край.

Щоб дивитись з висоти
На левади і хати,
Щоб до хмарки загостить,
Треба ВЧИТИСЬ і рости.

Мирослав Петрів

РОЗГАДАЙМО!

1. МАҐІЧНИЙ КВАДРАТ

Уложили члени ланки Юної СУМА „Леви" в Дітройті

— — —	товариство української молоді
— — —	назва української армії
— — —	назва червоної польової квітки

***

2. ЗАГАДКОВІ КАРТОЧКИ

а. **Р А В А   Л Я І С Т**
б. **Р А Н А   Е Н Т И Ґ**
в. **Р И З А   Б І Л Я**

Які це землі?

3. ХРЕСТИКІВКА

— — + — —	великоднє печиво
— — — — + — — — — —	нереґулярне військо
— — + — —	чоловіче ім'я
— — — — + — — — — —	місто в Західній Україні
— — — — + — — — — —	назва великоднього яєчка
— — — + — — —	місяць жнив
— + —	звір
— — — + — — —	острів на Дніпрі
— — + — —	столиця Гал.-Вол. Держави
— — — + — — —	інакше — образи
— — + — —	плаває по морю
— — — + — — —	наш Рідний Край

Букви на місці хрестиків дають ім'я і прізвище українського вождя.

***

4. ХРЕСТИКІВКА

(Уложила Ірка Зайшла — Монтреаль)

+ — — — —	багато голосів
— + — — —	інакше — огнище
— — + — —	фантастичне оповідання про звірят
— — — + —	ім'я одного з засновників Січі
— — — — +	домашня птиця
— — — + —	інакше — в'язниця
— — + — —	інакше — ворота
— + — — —	назва цього значка „!"
+ — — — —	назва українського народного танку

Букви на місці хрестиків дадуть назву українського борця за волю давніх часів.

***

5. ЗАГАДКА

Коли три букви має,
В устах проживає,
Його щоденно миєш,
І втратити жалієш.
А як „р" йому додати
Нове слово будеш мати.
Хто в лісі буває,
Звірів всіх знає,
Скоро відгадає.

***

РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДОК

Розв'язки загадок, вміщених у п'ятому числі „Веза травень 1956 р.:

1. **ХРЕСТИКІВКА: гарфа, Олеся, ложка, гамір, образ, Тарас, акула. Початкові букви дають: Г о л г о т а.**
2. **ХРЕСТИКІВКА: буква „П", Рим, Десна, Галайда, Дунай, око, буква „А". Букви на місці хрестиків дають слово: п и с а н к а.**
3. **МАМИ И ДОНІ: є дві мами в хаті. Бабуся називає маму донею.**
4. **ЗАГАДКОВА КАРТКА: Іван Франко.**
5. **ЩО ЦЕ? Книжка.**
6. **НАРОДНІ ЗАГАДКИ: а) риба, б) цибуля.**
7. **МАҐІЧНИЙ КВАДРАТ: Сян, яма, наш.**

***

ЛАНЦЮГ СЛІВ. Загадка „Ланцюг слів" була вміщена в квітневому числі, а в травневому була подана її розв'язка, в якій трапилася через недогляд помилка. Розв'язку містимо вдруге: віз, зір, рак, кіл, лис, сир, Рим, мир, рум, мур, рух, хор, рік, кос, сон, нів.

ВИСЛІД ЛЬОСУВАННЯ ЗА ДОБРІ РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДОК із 5-го числа „Веселки" за травень 1956 р. Правильні розв'язки прислали такі діти: Андрусяк Ярослав, Барановська Віра, Бобецька Маруся, Гудь Маруся і Юрко, Геник-Березовський Степан, Дозорський Володимир, Ярослав, Еліяшевська Христя, Жарська Анна, Зайшла Ірка, Зелінська Марія, Кікта Христина, Козак Сяня, Купровська Ірина, Лопатюк Адріян, Мартинюк Юра, Мисишин Віра, Мосійчук Аскольд, Пачовська Марта і Христя, Пилипишин Надія, Пісецька Леся, Постолюк Ірина, Процюк Маруся, Свищ Стефанія, Сенечко Леся, Халупа Рома.

Додатковий виказ дітей, що прислали правильні розв'язки загадок із 4-го числа „Веселки" за квітень 1956 р.: Бобецька Маруся, Бунецька Ліда, Возняк Анна, Гудь Маруся й Юрко, Дозорський Володимир, Ярослав, Жарська Ірина, Козак Сяня, Мадич Анна, Новий Степан, Пачовська Марта і Христя, Пилипишин Надія, Процюк Маруся, Туркевич Віра, Халупа Рома.

Всі ці діти беруть участь у льосуванні нагород.

У висліді льосування нагороду отримали: Бунецька Ліда, Мадич Анна, Четверта кляса школи українознавства в Дітройт-Захід (на адресу Лопатюка Адріяна).

На нагороду призначено сценічну картину Романа Завадовича п. н. „Кобзарська гостина"..

——— ⁂ ———

Розвязки загадок, вміщених у червневому числі „Веселки", присилати до 25-го червня ц. р. Хто правильно розв'яже всі загадки — візьме участь у льосуванні нагород. Список учасників льосування і виграних нагород вмістимо в числі „Веселки" за липень ц. р.

Усім нашим Читачам і Прихильникам, які привітали нас із Світлим Празником Воскресення Христового, щире спасибі складає

Редакція „ВЕСЕЛКИ"

Дорогі Читачі!

Місяць червень — кінець шкільного року й початок вакацій. Напевно всі Читачі „Веселки" пильно вчилися й працювали під час навчального року і тепер отримують гарні свідоцтва. І напевно поїдуть кудись на вакації: одні на фарму, інші до пластових таборів чи відпочинкових осель. Під час заслуженого відпочинку і веселої забави на лоні природи, просимо Вас, Дорогі Читачі, **не забувати про рідну книжку**. Знайдіть собі кожного дня хвилину вільного часу, щоб її почитати.

У місцях Вашого літнього перебування відвідає Вас також „Веселка", що в своїх вакаційних числах принесе Вам гарні вірші, цікаві казки, оповідання й сценки, загадки і різні розваги. Цей матеріял допоможе Вам заповнити програму новацького вогника, чи влаштувати якусь іншу культурну дитячу імпрезу.

Не забудьте написати до Редакції з місць Вашого вакаційного перебування!

Бажаємо Вам гарно провести вакації і серед природи скріпити своє здоров'я та набрати сил до дальшої праці.

Редакція „Веселки"

Група читачів „Веселки" з Міннеаполісу прислала такого листа:

Високоповажаний Пане Редакторе! Просимо прийняти нашу пожертву в сумі 2.00 дол. на пресовий фонд „Веселки". Ми працюємо в літературно-мистецькому гуртку „Рідна Школа" при церкві св. Юрія Переможця в Міннеаполісі, Міннесота. Ми читаємо „Веселку" і вона нам подобається. Деякі матеріяли беремо для наших виступів. Просимо слати журнал на адресу нашого гуртка.

Олесь Бринь Ігор Ермоленко
Михась Прядка Надія Юрчик
Микола Миминовський Люба Фісенко
Наталя Терешин Микола Прядка Валя Гахова

Відповідь Редакції:

Дорогі Діти! Дякуємо Вам за пожертву на пресовий фонд „Веселки". Ми передали її до Адміністрації і журнал буде приходити на подану Вами адресу. Тішить нас дуже, що „Веселка" Вам подобається й що використовуєте для своїх імпрез вміщені в ній матеріяли.

Вітаємо Вас щиро!

——— ⁂ ———

Сяня Козак і Маруся Процюк: Ваша правда. У розв'язці загадки „Ланцюг слів" трапилася через недогляд помилка. Правильну розв'язку цієї загадки подаємо у відділі розгадок. Просимо вибачити!

——— ⁂ ———

З уваги на Великодні свята травневе число „Веселки" вийшло раніше, як було заповіджено, і через те частина розгадок прийшла вже після замкнення числа. Тому в цьому числі у відділі розгадок містимо додатковий список дітей, що прислали правильні розгадки загадок з квітневого числа. Всі ці діти беруть також участь у конкурсі і льосуванні нагород.

——— ⁂ ———

До Учасників конкурсу розв'язки загадок!

Досі реченець присилання розв'язки загадок призначалось на кінець місяця. Тому, що не всі учасники конкурсу мають змогу присилати на час свої розгадки і листи приходять деколи вже після появи числа, просимо на майбутнє присилати розгадки до 25-го кожного місяця. Розв'язки загадок, вміщених у червневому числі „Веселки", просимо прислати найпізніше 25-го червня ц. р.

——— ⁂ ———

Хто був пильний і дбайливий, не жалів ні
[праці й хисту,
Добре матиме свідоцтво, а у серці —
[радість чисту.

„ВЕСЕЛКА", ілюстрований журнал для української дітвори, щомісячний додаток до щоденника „Свобода". Виходить на початку кожного місяця. Адреса Редакції й Адміністрації: „SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J. Редаґує Колеґія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Редакція застерігає собі право виправляти матеріяли. Передруки нових творів і репродукції ілюстрацій, вміщених у „Веселці", тільки за попередньою згодою Редакційної Колеґії. Заголовок і розділові заставки роботи П. Холодного.

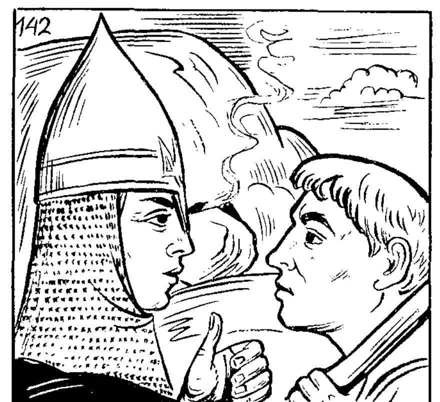
Сценарій і текст: *Р. ЗАВАДОВИЧ* *Ілюстрації:* ***П. ХОЛОДНИЙ***

VII ЧАСТИНА:
ЗМІЇВ ВАЛ
(Закінчення)

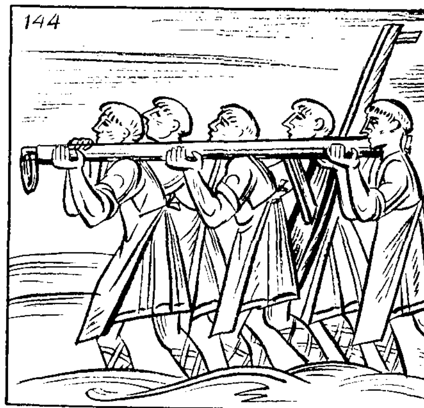
Свиснув Богута — і вже найстарший підземний коваль біжить на підмогу.

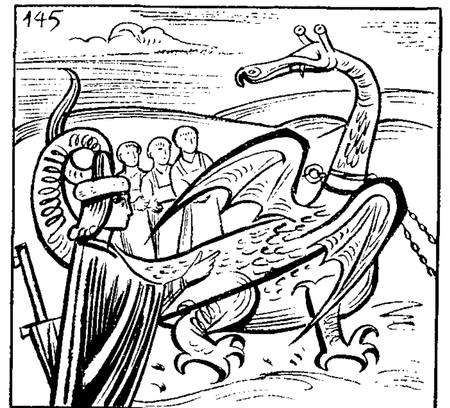
„Зробіть мені, друзі, рало залізне, та таке велике, щоб його сто волів не могло потягнути".

Три дні бився змій, замкнений у печері, а четвертого дня ослаб.

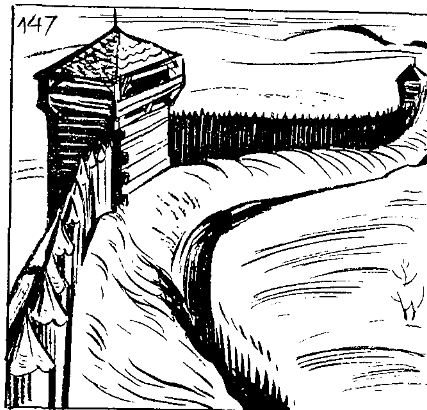
На четвертий день принесли ковалі Богуті залізне рало.

Виволокли ковалі змія з печери і припрягли його до рала. „Гей, соб, небоже!" — вигукнув Богута.

Оре Богута, не борозну виводить, а високий довгий вал висипає. Так постали „Змієві вали", що стоять і донині.

І виріс над Стугною високий, довгий вал, проти печенігів оборона.

Стурбувалась печенізька сторожа: „Гей, не людська сила це заборола здвигнула!.. Треба мерщій дати ханові знати!"

(Кінець сьомої частини)